

A close-up photograph of a woman's midsection. She is wearing black fishnet stockings. A small, round, diamond-shaped navel piercing is visible. Below the navel, there is a tattoo of a butterfly. The background is a dark, solid color.

ZOUFALÉ

TOUHY

Jana Javorská

Jana Javorská

ZOUFALÉ TOUHY

I.

„Mařeno!“ ozvalo se z kuchyně.

„Mařeno! Sakra kde zase vězíš?“ naléhavý hlas matky oznamoval blížící se nepříjemné okamžiky. Marie měla opět jednu ze svých věčných depresí z toho, že je ještě ve třiceti bez chlapa a matce na krku. Ale co naplat, když všichni chlapi, kteří ji prošli životem, byli buď k ničemu, nebo záletníci. Navíc už jí nebaví poslouchat věčné matčiny monology na téma chlapi. Od té doby, co otec odešel za mladší, s ní není k vydržení.

Líně se převalila na posteli, protáhla se a představila si, jaké by to asi bylo jen tak se povalovat v saténovém župánku na posteli s baldachýnem v parádní vile a přemýšlet o tom, zda si koupit nový kožich nebo paruku...

Tradiční konec fantazírování učinila matka. Rozrazilla dveře Mariina pokoje a zavelela: „Nádobí ... takhle si chlapa v životě nenajdeš, když se budeš jenom válet a já za tebe budu vařit a uklízet.“

Marie nevěřičně obrátila oči v sloup. Už je to tu zase. Zaručeně bude následovat nějaké kázání. Naštěstí matku přerušil zvonící telefon. Vztekla chňapla po sluchátku, ale vzápětí sladce štěbetala.

„Zase ten starej plesnivec“ řekla si v duchu Marie. Bud' já, nebo ona, ale už by si jedna z nás měla někoho najít a přestěhovat se k němu, tohle soužití už přestává fungovat. Pomalu se loudala do kuchyně a začala mýt nádobí. V hlavě jí vířily myšlenky jak tornádo. Jak jen najít nějakého rozumného chlapa? Ale kdo by asi tak mohl chtít ženskou, která má deset kilo nadváhy a dvě brady? Letmý pohled do zrcadla na zdi ji moc nepotěšil. Vypadá spíš, jako by byla matčina sestra a ne dcera. Zoufale si povzdechla nad nechvalným hodnocením svého vzhledu.

Musí mezi lidi nebo se snad doma zalkne hořkostí, třeba přijde na jiné myšlenky.

„Další prosím...“ ozvalo se z ordinace. Marie se líně zvedla a šourala se do dveří ordinace. Musí nějak šikovně zamaskovat kocovinu ze včerejšího tahu s kamarádkou Hankou a vyžebrot na doktorovi aspoň týden neschopenku, aby se trochu vzpamatovala. Při tom taktickém vymýšlení strategie, jak uhnat

nějakého chlapa, si přivodila kvalitní opičku a teď doufá, že to doktor nepozná. Spolkla zbytek větrového bonbonu a přijala nabízenou židli.

„Co vás trápí?“ zeptal se doktor naučenou frází a otočil se k ní od počítače, do kterého před tím zapisoval údaje o předcházejícím pacientovi. Marie vytřeštila oči. Na místo jejího obvodního lékaře tam seděl mladý pohledný hnědovlasý fešák a bral ji za ruku, aby jí automaticky změřil puls.

„... a a asi chřipka,“ vykoktala ze sebe konečně, omráčena hloubkou jeho hnědých očí.

Doktor si ji prohlédl, proklepal, poslechl a začal psát recept.

„Až se proberete z té kocoviny, tak se mi přijďte ukázat.“

Bez mrknutí oka se otočil na sestru „sestři, další prosím.“

Marie se vypořádala ven, studem zelená a žaludek na vodě.

„No to je zase den.“ Pronesla polohlasem a spěchala zalehnout do postele.

„Ťuk..., ťuk..., ťuk ...“ kapky neúnavně padaly na okenní římsu. Marie otevřela ospale jedno oko. „Už zase leje.“ Pomalu se probírala k životu a pozorovala stékající kapky, jak tančí baletní etidu na okenní tabulce a slévají se v pramínky a utíkají daleko pryč. Představila si samu sebe toulající se v dešti lesem. Mokrě tričko se jí lepí na tělo a bradavky tvrdnou chladem. Opírá se o strom a cizí zvědavé ruce jí ze zadu objímají a snaží se vklouznout pod tričko na holou kůži ...

„Začínám přemýšlet jako nadřazený chlap“ povzdechla si nad sebou a ucítila vlhko v rozkroku, zřejmě pozůstatek erotického snu. Jen si tak vzpomenout, kdo byl ten šťastlivec, který ji tak vzrušil. Že by pan doktor? Matně lovila v hlavě střípky mlhavého snu.

„Já mám teda smůlu, když už se mi zdá nějaký krásný erotický sen, tak si ho zase nepamatuju, no je tohle vůbec normální?“ Naštvaně odhrnula příkrývku a šourala se do koupelny smýt zbytky lepkavého poblouznění.

Vylezla ze sprchy a pozorovala se v zrcadle. „Už by bylo na čase Marie, sbalit nějakýho chlapa.“ Pronesla kriticky sama k sobě, zkoumaje detailně obličej, zda jsou škody po kocovině devastující. Jemně vmasírovala krém do kůže, vysušila vlasy a přemýšlela, jak udělat radikální řez.

„Jde se k holiči“ napadla jí spásná myšlenka. „Když změnu, tak změnu.“

Když překročila práh kadeřnictví, zachvátila jí nepříjemná vlna paniky. Nikdy nenosila krátké vlasy, co když to budou zbytečně vyhozené peníze a bůh ví, jak to dopadne. Ale nakonec si dodala odvahu a přistoupila k recepčnímu pultu.

„Přejete si?“ otázal se pohledný mladý muž za přepážkou takovým tím všeříkajícím medovým hlasem, který okamžitě vezme vítr z plachet každé ženě, která by snad s ním chtěla flirtovat.

„Chci se objednat na stříhání a barvení“ oznámila rozhodně, ale uvnitř se jí třásla dušička.

„Ale ovšem, drahoušku“ otevřel hošan knihu zákazníků, když v tom zazvonil telefon. Chvilíčku do něho sladce švitořil a pak oznámil Marii, že za půl hodiny ji může obsloužit namísto právě odřeknuvší zákaznice.

„To je snad osud“ pomyslela si Marie a posadila se do sedačky, aby počkala, až jí kadeřník zavolá.

Za pár hodin už měla nový slušivý účes a dokonce se sama sobě líbila. Ještě si skočí objednat na nehty, pak si oblékne nový kostým, který vybrala s Hankou, než se stačila opít. Zaplatila za něj v butiku nekřesťanskou cenu, tak se ta investice musí nějak zúročit.

„Chceš chlapa?“ vzpomněla na Hanku, jak jí kárala při jeho koupi, „tak na sobě přestaň konečně šetřit“.

Sotva Marie usedla u Hanky v kanceláři na židli, začala Hanka v počítači hledat na seznamce někoho, kdo by jen trochu odpovídal jejich představám o možném partnerovi. Probíraly jednoho po druhém a hlasitě se u toho smály.

„Co se to tu děje?“ strčil zvědavě do dveří hlavu Petr, Hančin kolega. Děvčata se na sebe podívala a Hanka zakroutila očima na znamení, že tenhle rozhodně nepatří do kategorie muž k mání.

„Na toho zapomeň, je sice svobodný, ale co před ním nevezle na strom ... no vždyť to znáš tyhle typy“ pronesla Hanka, když hlava ve dveřích zase zmizela.

„Já bych se snad už nechala přepadnout i bezdomovcem, kdyby to stálo za to“ povzdechla si zoufalá Marie.

„Ale nepřeháněj, večer někam vyrazíme a uvidíme. Musíš odložit ten poráženecký zrudlý obličej. Chlapi mají rádi veselý bezproblémový a nezamindrákovaný ženský, tak se podle toho koukej chovat.“

„Tobě se to mluví, když máš svý jistý“, fňukala dál Marie.

„Hele nevěš hlavu, a když to nevyjde dneska, tak někdy určitě. A navíc protekci u doktora už máš, tak není co řešit.“

Marie přemýšlela, zda si nemá jít raději večer lehnout, ale má přeci nový image, tak proč ho nevyzkoušet, vždyť je to jen hra.

„Dobrá tak v šest u mě“ rezignovala konečně na zbytečné protesty, „já jim ukážu!“

„Crrrrr ...“ zarámusil zvonek u dveří.

„Kdo to sem teď, sakra, leze???“ říkala si v duchu Marie a pokládala kulmu na umyvadlo, „zrovna když spěchám, že by Hanka přišla dřív? Musím se ještě namalovat ...“

Zůstala stát s otevřenou pusou a nedokončenou větou mezi dveřmi. Stál tam pohledný vysoký snědý elegán, věk kolem třiceti a úsměv na rtech.

„... a ... a ... ano???“ vykřikla ze sebe Marie a nechápala, kde se takový fešák bere u jejích dveří.

„Dobrý den, jmenuji se Michal a budu vám dnes večer dělat doprovod, pokud ovšem souhlasíte ... ,“ promluvil sametovým hlasem ten zázrak.

„To bude asi nějaké nedorozumění, já ... já ...“ Marie nenacházela slov a v ústech najednou sucho.

„Jste doufám Marie Klásková, smím vám říkat Maruško?“

„Jen to ne, raději Marie, když už to musí být, ale určitě je to nějaké nedorozumění. No pojd'te raději dál, nebudeme to řešit na chodbě.“ Ustoupila mu z cesty a ukázala na volnou židli,

„posad'te se, prosím. Ráda bych nejprve zjistila, o co tady vůbec kráčí.“ Mračila se Marie, ale doufala, že jí návštěvník honem neuteče.

„Nemám sice moc času, ale myslím, že mi dlužíte vysvětlení.“

„Znáte paní Mádlovou?“ zeptal se cizinec.

„Ovšem, stalo se něco?“

„Klid, nic se neděje. Jen mě sem poslala, abych vám dneska dělal společnost.“ Usmívalo se to zjevení a Marii se začala podlamovat kolena, až pomalu klesla na židli.

„Netušila jsem, že má Hanka takové šarmantní přátele.“ Divila se Marie.

„Nejsem její přítel,“ pousmál se a pokračoval „víte, je to jaksi moje profese a je jen na vás..., dozníval jeho hlas jakoby z dálky.“

Marie málem omdlela. Gigolo a u ní doma! Nechápala proč, ale rozhodla se ho odmítnout. Prudce vstala rozhodnuta návštěvu ihned vyprovodit ze dveří.

„Nezlobte se, ale z toho nic nebude.“

„Jste si jistá? Dárky se přeci neodmítají a já dělám jen svou práci, a pokud se vám nelíbím, agentura pošle někoho jiného. Je jen na vás, jakým způsobem se mnou strávíte čas zaplacený vaší kamarádkou...“

Marie nevěřila vlastním uším, nikdy by do Hanky neřekla, že by pro ni udělala takovou věc. No asi už jí nebaví poslouchat ty věčné nářky o tom, jak zoufale potřebuje chlapa. Na druhou stranu se jí zase nechce sedět další večer sama

doma, když už jí to dalo takovou práci, aby se vylepšila. Určitě by si to později vyčítala.

„No dobrá, tak mi dejte prosím ještě chvíličku a můžeme vyrazit.“ Rezignovala a odběhla do koupelny dohnat to, co jí ještě zbývalo k dokonalosti.

„No teda, v životě jsem se lepší nepobavila!“ švitořila Marie jemně omámena alkoholem, při cestě výtahem na hotelový pokoj, kde už na ně čekalo šampaňské a miska čerstvých jahod.

„Ty opravdu víš, jak na ženskou! Mám pocit, jako bych tě znala celý život, tak skvěle jsme si popovídali a tančíš jako ďábel ...“ rozhazovala kolem sebe úsměvy.

„To jsem rád, že se ti to líbilo. Nerad bych kazil pověst firmy.“ Usmíval se Michal. Podařilo se mu Marii okouzlit hned v prvních okamžicích, nenucenou konverzací, aby ji zbavil počáteční trémy. Nakonec souhlasila i s tím, že skončí na pokoji v hotelu. Nerad poskytoval svoje služby přímo doma u zákaznice. Hotel mu poskytoval možnost, jak si zachovat odstup a eventuální možnost úniku, kdyby zákaznice byla příliš neodbytná a očekávala něco víc.

Na pokoji ji hned začal svlékat a vmanévroval ji do koupelny, kde již byla připravena lázeň plná voňavé pěny. Svíčky na okraji vany navozovaly tu správnou romantickou atmosféru a Marie se cítila jako v ráji. Slastné a vášnivé doteky jí rozpalovaly vyprahlou pokožku a jeho rty působily blaho po celém těle. Její tělo se vzpínalo a očekávalo výbuch lávy ve svém nitru. Ano, konečně se dočkala, poprvé v životě pocítila orgasmus, který si nepřivodila sama. Nemožné se stalo skutečností ...

„Teda Hani! To byl boží nápad! Ale nechápu, co tě to napadlo?“ křičela Marie už na prahu Hančina bytu.

„Za ten skvělý nápad poděkuj mému manželovi. Tak dlouho jsem mu říkala o tom, jak bych ti moc přála chlapa, až už to nebyl schopen dál poslouchat a řekl, ať ti nějakého koupím, když nejsi schopná si ho obstarat sama.“

„Blázníš?? Chceš říct, že o tom Mirek ví? Ježíši, to je trapas!“

„Jaký trapas, prosím tě? Užila sis? Užila, tak jakýpak copak!“

„Hele, co jsem dlužná? Laciný to asi nebylo.“

„Zapomeň na to, ber to jako dodatečný dárek k narozeninám. Hlavní je, že to stálo za to.“ Usmívala se Hanka, jako by takové dárky rozdávala na setkání.

„... no, a teď mi musíš detailně vylíčit, jaký to bylo!!!“

Dny se vlekly rychlostí březí želvy a Marii stále utíkaly všechny myšlenky k Michalovi. Stále nebyla schopna pochopit, že jde pouze o pracovní vztah mezi poskytovatelem služeb a zákazníkem. Vždyť do toho dal tolik něhy, že to snad není možné, aby tohle všechno člověk jen předstíral. Stále si pohrávala s myšlenkou, že mu zavolá do firmy a vyžádá si jeho služby osobně. Do mysli se jí tajně vloudila představa jejího milovaného v náručí jiné zákaznice a udělalo se jí nevolno od žaludku. Její temné „JÁ“ jí stále našeptávalo, jak krásné a mladé mohou jeho zákaznice být. Pomyšlení na Michala a jeho pracovní náplň jí neustále celé noci trýznilo a nedopřálo jí v noci zamhouřit oko.

„A dost!“ rozhodla se konečně jednoho rána po probdělé noci a marné snaze aspoň na chvíli usnout.

„Musím mu zavolat nebo se z toho zblázním.“ Rozhodla rázně a začala hledat v kabelce číslo agentury, které jí dala Hanka. Konečně je našla a ve sluchátku se ozvalo tolik očekávané:

„Dobrý den, tady agentura Radost, jak vám mohu pomoci?“ Marie byla v takovém napětí, až jí telefon úlekem vypadl z ruky.

„Co blbnu?!“ podivila se sama sobě, „Chovám se jako pubertáčka.“ Sebrala telefon a znovu vytočila číslo.

„Dobrý den, agentura Radost ...,“ ozvalo se znovu.

„Mohla bych mluvit s panem Michalem?“ vyhrkla Marie, aniž by pozdravila.

„Pan Michal zde právě není, ale pokud mi nadiktujete jméno a telefon, zaznamenám je do knihy zákazníků a pan Michal se vám ozve ihned, jak bude moci. Ovšem můžu vám nabídnout někoho jiného, máte-li zájem ...“ žena ve sluchátku nestačila dopovědět větu, neboť jí Marie skočila do řeči:

„Ne, ne – děkuji, nejsem zákaznice, jsem jen jeho dobrá známá a ráda bych s ním jen mluvila. Můžete mi dát na něho telefon?“

„Omlouvám se, ale to bohužel nemohu, mám striktně zakázáno rozdávat soukromá telefonní čísla našich pracovníků, ale chcete-li, můžete zanechat vzkaz nebo jen sdělit, kam vám může zavolat.“ Odbyla ji žena sladce. Marie jí tedy nadiktovala svoje číslo a zavěsila.

„Sakra, sakra, sakra!!!“ rozčilovala se nahlas. Bude muset čekat, až se jí Michal ozve a to může být za dlouho, bůhví, jak dlouhý seznam zákaznic má. Tolik by si ho přála mít jen sama pro sebe, přesně takový partner by jí vyhovoval – pozorný, chápající, inteligentní a jak jen se s ním krásně povídalo! Copak by konečně nemohla dostat od života trochu toho štěstíčka? Tak proč se jen ten mizera pořád neozývá?

Uplynul týden a Michal stále nevolal. Zase následovalo mnoho bezesných nocí provzdychaných touhou po její lásce. Tolikrát zase držela v ruce telefon s rozhodnutím opět zavolat. Naštěstí ji to druhé rozumné JÁ donutilo vždy zavěsit. Cítila, že jí napětím snad praskne hlava. Slyšela, jak jí tep buší ve spáncích a před očima měla jen jeho nahé mužné tělo, svalnaté paže a pocit nepřekonatelné slasti z proniknutí a spojení těl v jedno. Na tváři se jí objevil úsměv vždy, když si vzpomněla, jak hlavou bušila do pelesti postele, až lampička na nočním stolku vydávala cinkavý zvuk. Byla tak šťastná, když se spolu po sexu objímali a smáli jeho historkám.

Další týden pryč a zase nevolal. Zoufale čekala na výplatu s rozhodnutím zaplatit si balzám na svou bolavou dušičku. Tentokrát k tomu žádného prostředníka nepotřebuje. Dokáže sama jít svému štěstí naproti, ať to stojí, co to stojí. Stejně nemá na nic jiného ani pomyšlení. Měla by se přestat vymlouvat Hance, že nemá čas, ale nechce poslouchat další rady o tom, že to nemá cenu, že takový chlap není pro život. Musí si nějak poradit sama. Vytočila tedy znovu číslo agentury a s napětím si objednala Michalovy služby.

Konečně se dočkala. Michal přišel jako vždy navoněný, usměvavý a s květinou. Pozvala ho do bytu a představila ho matce, aby měla konečně klid od těch jejích hrozných řečí. Namluvila jí, že je to nový kolega, který nastoupil u nich v práci před pár měsíci. Matka sice nechápala, co takový fešák na její dceři vidí, ale raději mlčela. Však jí hned důkladně vyzpovídá, jakmile se vrátí domů.

„Všechno nejlepší!“ zahlaholil Michal, jakmile se dostali v hotelu na pokoj, kde na ně opět čekalo vychlazené šampaňské a jahody.

„Máš přece narozeniny nebo ne? Recepční říkála ...“ s hrůzou se k ní obrátil, když viděl, jak vytřeštila oči.

„Jsi tak báječný!“ vzdychla Marie a málem jí vyhrkly slzy štěstí,“ tolik tě miluju.“

Michal cítil, že se blíží trable, ale profesionálně to přešel, jako by nic nebylo vyřčeno. Občas se mu stávalo, že se do něho některá ze zákaznic zamilovala a tím si téměř okamžitě podepsala ortel převedení k jinému gigolovi, neboť firma si nemohla dovolit žádný skandál. Přesto všechno mu jí bylo tak trochu líto. Nechápal, proč je najednou tak sentimentální. Po sexu však Marie začala básnit o společné budoucnosti a to se mu vůbec nelíbilo. Kolikrát už tuhle písničku slyšel? Věděl přesně, co bude následovat. Už mu to začínalo lézt krkem. Copak je to pro ty ženské tak těžké pochopit, že je to jen práce jako každá jiná? A jako každá jiná má i svoje pravidla, tak proč to sakra ty ženské nechápou? Začal raději Marii znovu hladit po těle, aby umlčel její hloupé představy. Přál si, aby to měl dnes co nejdříve za sebou a mohl jet domů. Proč to jenom nejde bez těch řečí?

Marie pevně věřila, že konečně našla toho pravého. Co na tom, že je gigolo a že je o hodně mladší. Když mu včera navrhla, že ho bude živit, než si najde jinou práci, vůbec neprotestoval. Místo toho jí začal hladit a laskat a slíbil jí, že o tom bude přemýšlet. Mohli by se třeba odstěhovat někam, kde je nikdo nezná. Marie by určitě mohla pracovat v některé z poboček, kterých má firma po celé republice spoustu. Malovala si budoucnost na růžovo a vůbec si nepřipouštěla jedinou myšlenku o tom, že realita vypadá úplně jinak.

Ze snění ji vytrhl zvonek u dveří.

„Že by Michal?“ hnala se ke dveřím jako střelená. Koutky úst jí klesly v okamžiku, kdy spatřila za dveřmi Hanku.

„Žiješ ještě?“ zeptala se namísto pozdravu,“ nesu životabudič, dáme si?“ usmívala se Hanka a podávala Marii láhev šampusu.

„Myslíš?“ vzdechla Marie viditelně zklamána, že ve dveřích nestojí někdo jiný.

„No nevítej mě tak nadšeně. Koho jsi čekala?“ vyzvídala Hanka.

„Ále nikoho.“ Svěsila ramena Marie a zklamaně zavírala dveře.

„Jen nelži, vidím ti to na očích, tak mluv už konečně! Přeci jsme nikdy neměly před sebou žádné tajnosti a mám pocit, že se mi poslední dobou jen vyhýbáš. Tak mluv!“ sedla si Hanka na postel k nočnímu stolku a otočila lampičku Marii do obličeje.

„Přestaň blbnout.“ Rozkázala Marie rozmrzele.

„No vidím, že je to vážné. Tak už mě nenapínej, že by nový objev? Nebo ses zabouchla do toho gigola, co mu mlíko teče po bradě?“ vtipkovala Hanka. Avšak když spatřila zoufalý pohled její kamarádky, vše jí bylo nad slunce jasnější, „no potěš voči! Co blbneš, ženská? Copak jsi ztratila rozum? To ses fakt musela zbláznit! Jak jseš stará tak seš ...“

„... blbá, no! Jen to řekni. Vždyť je to pravda. Jsem v tom až po uši. A když jsi tak chytrá, tak mi teď laskavě porad', co mám asi tak dělat.“

Hanka jenom zakroutila nevěřícně hlavou. Otevřela láhev šampusu a nalila jim do skleniček. Jakmile si připily na zdraví, vyzvala Marii, aby jí povyprávěla celou situaci. Marie seděla jako hromádka neštěstí.

„Netušila jsem, že tě to tak dostane, chtěla jsem ti jenom udělat radost a zvednout ti sebevědomí. V životě by mě nenapadlo, že se do něj zabouchneš.“ Vyčítala si Hanka, „tak mluv a nezírej na mě, jako nepřítel.“

Než Marie dovyprávěla celou story, měla už obě lehce upito. Naštěstí Hanka rozhodla, že nemá cenu v tomhle stavu cokoli řešit a že pořekadlo: ráno moudřejší večera, má něco do sebe. Dopily poslední hlt a Hanka rozhodla:

„Zítra přijdu a něco vymyslíme. Vyspi se na to a hlavně nic nepodnikej.“ Rozkazovala Hanka zoufalé Marii. Jenže Marie nechtěla žádné rady, jak z toho ven, chtěla spíš poradit, jak na to, aby ho polapila. Bála se to přiznat, dobře

věděla, že by se to Hance vůbec nelíbilo. Stejně jí to muselo být jasné z toho, jak o něm celou dobu jen básnila.

Druhý den po práci se rozhodla zajít si jen tak do města a podívat se po obchodech, aby přišla na jiné myšlenky. Jenže jak tak koukala do výkladních oken, přemýšlela, co by mohla Michalovi koupit pro radost a čím by ho asi tak potěšila. Když on je milý k ní, může být i ona milá k němu, třeba mu dojde, jak moc vážně ona jejich vztah bere. Zírala na vystavené zboží a v myšlenkách byla s ním. Ani si neuvědomila, jak dlouho už tam stojí, když jí vyrušil z jejího snění známý hlas:

„Dobrý den, Marie, jak se máte?“ usmíval se na ní Hančin kolega, kterého nedávno potkala u ní v práci, „co takhle skleničku? Minule jste mi to slíbila.“ Zubil se na ní. Než stačila zaprotестovat, chytil ji za ruku a vedl do nejbližší kavárny. Celou dobu poslouchala nad šálkem kávy jeho nesmyslné tlachání a příliš se do hovoru nezapojovala. Jak může chlap tolik žvanit? Nechápala a dál se tvářila, že ho poslouchá a přitom si v mysli probírala varianty možných kroků, jak získat Michala jen a jen pro sebe. Procitla teprve tehdy, když jí doprovázel ke svému autu, že jí odveze domů. Nasedla do auta a náhle spatřila, jak v protějším autě na parkovišti sedí Michal a důvěrně rozmlouvá s nějakou krásnou mladou dívčinou. Dokonce ji snad líbá? Nevěřila vlastním očím, taková zrada! Měla chuť vyskočit z auta a vynadat Michalovi do bezvědomí, ale než stačila otevřít dveře, už vyjížděli z parkoviště. Před domem vyběhla z auta bez rozloučení a pospíchala domů, aby za sebou mohla prásknout dveřmi a zoufale vyplakat celý svůj žal do polštáře. Plakala dlouho a nemohla přestat. Nakonec únavou usnula na proslzeném polštáři a ani neslyšela domovní zvonek.

Hanka chvíli u dveří nadávala, ale když zjistila, že jsou veškeré snahy marné a Marie se před ní buď zapírá, nebo nedrží slovo. Odešla s tím, že zítra jí to určitě vytmaví.

Marie se ráno probudila na posteli oblečená v šatech, ve kterých se večer vrátila z města. Byla celá opuchlá od zoufalého pláče a omačkaná od polštáře. Takhle přeci nemůže jít do práce. Stejně potřebovala na chvílku vypnout. Zavolala tedy do firmy, že si bere týden dovolené a svlečená se znovu zachumlala pod přikrývku. Škoda, že se láska nedá léčit jako chřipka, to by určitě potřebovala koňskou dávku léků a vitamínů. Nemá náladu na nikoho a raději bude lenošit. Jenže nestačila ani zavřít oči a už jí matka bušila na dveře pokoje a domáhala se vysvětlení, proč její dcera nejde do práce, jako každý den.

„Je mi zle, asi mám chřipku,“ křikla směrem ke dveřím a na další matčino vypytování reagovala tím, že si přitáhla deku přes hlavu a čekala, až bude klid, aby mohla nerušeně rozjímat o svojí zoufalé situaci. Nechtělo se jí ani trochu

věřit tomu, co spatřila na vlastní oči. Určitě to musela být nějaká zoufalá zákaznice, která si na něho počkala a pak ho takhle obtěžovala. Přece jí slíbil, že bude o jejím návrhu přemýšlet. Určitě se to všechno brzy vysvětlí. Nasazovala si růžové brýle zamilovanosti.

Ranní slunce získávalo na síle a dráždilo Marii svými paprsky v nose. Rozespale se protáhla a pokusila se otevřít zalepené oči. Za oknem se rodil jeden z těch příjemných jarních dní, na které se lidé těší celou zimu. Vyšourala se z postele a otevřela okno dokořán.

Chladný jarní vzduch jí naplnil pokoj vůní svěžího dne. Po těle jí naskočila husí kůže. Oblékla si župánek a chvíli jen tak postávala v otevřeném okně a rozhlížela se po probouzejícím se městě. Poklidila pokoj a začala každodenní ranní rituál očisty. Při cestě do práce se zastavila u stánku s novinami a koupila si čerstvé vydání časopisu *Móda*. Už dlouho si neudělala radost nějakým hadříkem nebo šminkami.

Od té doby, co viděla Michala s tou hubenou kozou, se nějak začala zanedbávat, ale to musí přestat. Začínala pomalu procítat ze svého bláznivého snu, ale stále někde hluboko v duši doutnal plamínek naděje, že by ho mohla pro sebe získat a být šťastná. Vydělává přeci slušné peníze, mohla by si konečně pronajmout byt a užívat si radostí života s Michalem.

Bylo jí po něm tak smutno, ale už se její bolest stávala mírnější a nemyslela na něj tak často. Přestože každá vzpomínka na jejich žhavý sex byla tak silná, že se jí vlhkost drala do kalhotek a někdy si i musela dát nohy křížem, aby potlačila vzrůstající vzrušení, jenž by vedlo k orgasmu v tu nejnevhodnější chvíli na poradě nebo při jednání s klientem.

Cítila znovu Michalovy prsty, sladce laskající její rozkrok, žár jeho jazyka a dlouhé průniky do hloubi jejího nitra. Někdy nebyla schopna se na nic pořádně soustředit a svoje sexuální zážitky si v hlavě přehrávala pořád dokola. V těchto chvílích ji vždy odhodlání být silná a zapomenout na něho velmi rychle pouštělo. Její bláhové naděje rostly a upadala opět na dno svého zoufalství.

Cestou z práce si to namířila rovnou k agentuře s tím, že si naposledy koupí jeden příjemný večer s její láskou. Buď všechno, nebo nic. Dá mu jasný návrh a on jí musí dát jasnou odpověď. Sotva vzala za kliku, dveře se otevřely a stál v nich Michal. Málem do něho narazila.

„Dobrý den,“ pozdravil vzorně svoji zákaznici.

„Ahoj, můžeme si promluvit?“ snažila se využít nečekané situace a ruce se jí třásly.

„Promiň, nemám čas, snad někdy jindy, ano?“ odvětil Michal a snažil se zmizet.

„Počkej!“ volala za ním, „nezdržím tě dlouho, jen vteřinku.“ Nedala se Marie. Neochotně se otočil a zůstal stát, „tak povídej, co bys ráda.“ Nasadil znuděný výraz.

„Jen odpověď, zda jsi schopen přijmout můj návrh a zůstat se mnou, peněz mám dost a ...“

„Zbláznila ses?“ vytřeštil na ni oči. „Vůbec nevíš, o co jde, zapomeň na to. Víš, kolik takových návrhů dostávám? Jsi jen klientka, tak to tak ber, je to moje práce a tak to taky zůstane. Raději sem už nechod', protože já už tady pro tebe nebudu. Sbohem.“

„Ale...“ pokusila se ještě odvrátit katastrofu. Stála tam s údivem a nevěřícně za ním zírала, jak odchází. Nohy jí vypověděly službu. Musela se posadit na obrubník a zhluboka dýchat. Pomalu jí začalo docházet, jak byla hloupá a naivně věřila svému bláznivému snu.